POSITION

100% for Børnene

POSITION

100% for Børnene

Gadebørn kan ikke gå hjem og lukke døren bag sig. De lever med en præmis, som de fleste af os er befriet for: Altid at være mål for andres blikke. Alligevel bliver de sjældent 'set'. Den modsætning er grundlaget for denne bog.

Position er et bidrag til at ændre den begrænsende og forudforståede fortælling om børn i en marginaliseret situation og til at vise dem, som de ser sig selv, og som de gerne vil have, at verden ser dem.

Børnene i bogen bor på gaden, på markeder, på en busstation, på en losseplads og i simple skure i Ghanas hovedstad, Accra. De er fattige, mange af dem har kun de mest grundlæggende eller slet ingen skolekundskaber, flertallet har mistet mindst en forælder eller er blevet smidt ud hjemmefra. Men alle de 15 børn på de næste 74 sider ser sig selv som kapable mennesker med ressourcer, kompetencer, ambitioner og stærke værdier.

Position er blevet til i samarbejde med børnene. I foråret 2019 deltog de i workshops om deres egne vilkår, udfordringer og muligheder og om de verdensmål, som det internationale samfund har besluttet sig for at arbejde sammen om at opfylde.

Køn og migration var temaer i arbejdet. Verdensmål 5 beskriver ambitionen om ligestilling mellem kønnene, mens migration er et gennemgående element.

Børnene i denne bog er næsten alle sammen migranter. De er rejst fra provins- og landsbyer eller nabolandet Togo til Accra for at finde arbejde, tjene penge og finansiere videre skolegang. Ofte har de analyseret deres situation på forhånd: Den hjemlige landsby har ingen fremtid for dem på grund af arbejdsløshed, voldelige hjem eller forældrenes skilsmisse eller død, så hovedstaden må være et bedre bud på at skabe sig et liv. Trods deres unge alder er børnene således en del af den problematik, som skaber overskrifter overalt på den nordlige halvkugle.

Det femte verdensmål er ligestilling mellem mænd og kvinder overalt i verden og mere konkret for eksempel at stoppe kønsbaseret vold mod piger og kvinder og sikre, at de har de samme muligheder som drenge og mænd. I workshoppen om køn blev det klart, at børnene som udgangspunkt lettere kan udpege forskelle end ligheder eller situationer, hvor de er ligestillet. En dreng illustrerede for eksempel sit køn med to mønter, fordi "som mand er det mit ansvar at have penge at give til min kone og mine børn." Omvendt pegede en pige på sin krop som

illustration af sit køn: "Mine balder og mine bryster viser, hvad det er at være kvinde," sagde pigen, der også fortalte, at i sin første tid som barn på gaden – før hun fandt kolleger og venner, som hun kunne holde sammen med – sov hun med bukser på for at gøre det så besværligt at voldtage hende, at hun ville vågne, før overgrebet blev fuldbyrdet.

Dermed gjorde pigen det, som workshopsene havde som deres overordnede mål: At identificere problemer men også – og her lå vægten – at undersøge muligheder og løsninger. Det er det samme, *Position* ønsker at bidrage til med sin deltagerorienterede portrættering af de 15 børn, som medvirker: At de fremtræder ikke blot som ofre for global uretfærdighed men som mennesker med utallige facetter og nuancer, som forandringsagenter i deres egne liv, og som de personer, de selv synes, at de er – med forfængelighed, vilje, ambition, handlekraft, arbejde og fritid. På den måde ændrer bogen *framingen* fra den traditionelle offeriscenesættelse til portrætter baseret på agens og selvbestemmelse.

I det konkrete arbejde med fotograferingen gik de første samtaler med børnene ud på at finde steder, hvor de gerne ville fotograferes, og som samtidig fortæller en del af deres historie. Fotografierne i *Position* er taget, hvor børnene bor, arbejder og holder fri: På et marked, hvor nogle tjener deres penge på at bære varer for stadeholdere og handlende; på en losseplads, hvor de ældste drenge arbejder med at samle metaller fra elektronikskrald; i en spillecafé og på stranden, som er tilholdssteder i fritiden. På de sidste sider findes hvert barns foretrukne portræt, som ledsages af hans eller hendes historie om migration.

I en workshopsession fik gruppen af børn spørgsmålet, "Hvad tror I, folk tænker om jer, når de hører ordet 'gadebarn'?" Det havde alle forholdt sig til. "De tror, at hvis de hjælper mig, så bedrager jeg dem bagefter," sagde en dreng. En pige kommenterede: "Det gør mig ked af det, at folk har den opfattelse af mig." Og et tredje barn udtrykte sin irritation over, at et liv i ubemærkethed er nærmest umuligt, fordi fremmede mennesker undrer sig og problematiserer disse børns position: "Folk vil altid have en forklaring. Det er næsten, som om jeg skal undskylde."

Denne bog kræver hverken undskyldning eller forklaring. Den koncentrerer sig om Bernices, Clintons, Emmanuels, Star Girls, Gertruds, Godsways, Joels, Kwabenas, Lindashs, Madalenes, Razak M's, Gaza D's, Sameds, Stephens og Veronicas foretrukne billede af sig selv.

Mai Rasmussen,
København, juli 2019

GHANA
Championing African Excellence

FOR SALE

ANIMAL
on
BROADWAY

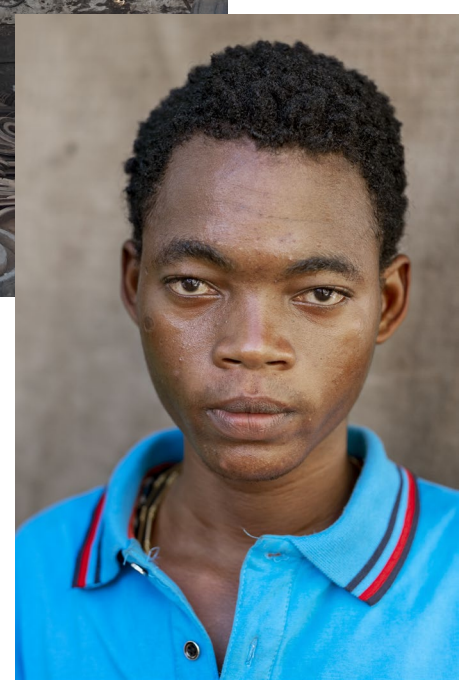

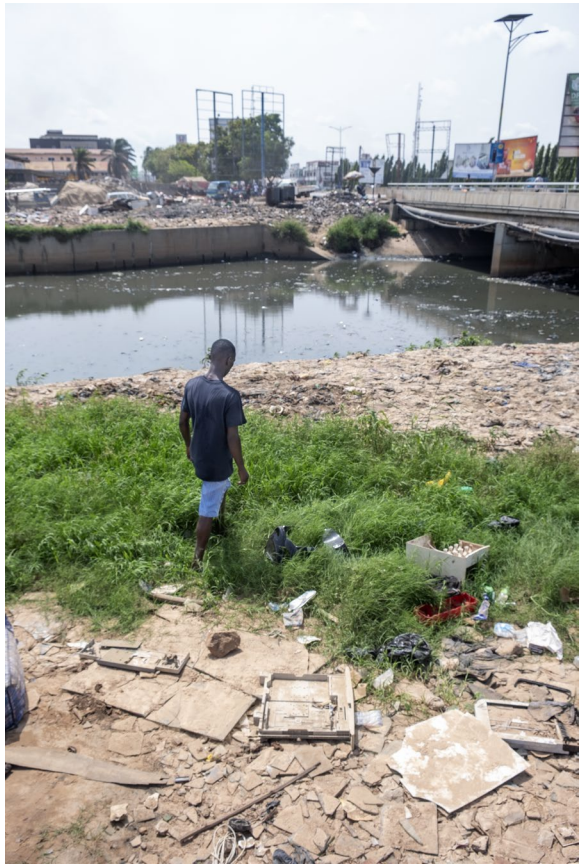

ABYFAM

ALWAYS BE
ABYFAM

Dallas
Leave-in
Conditioner
ONE
STEP

FREEMAN FREEZING COMPANY LIMITED

Som fotograf står jeg overfor et menneske. Et menneske med et andet liv, en anden kultur og en anden historie. Ingen af os kender hinanden, og uanset hvor meget vi prøver, kan vi aldrig agere eksperter i andre liv end vores eget. Vi kan undersøge hinandens ydre og forestille os noget bagvedliggende, men vi kan aldrig med sikkerhed vide, hvilket liv vi står overfor.

Refleksionerne farer gennem mine tanker i portrætteringen af gadebørnene i Accra. Hvad er det for et forhold, jeg har til mennesket foran kameraet? Hvilken ret har jeg til at portrættere dem og fortælle deres historie? Og hvad kan billedet i det hele taget sige om mennesket på den anden side af linsen?

Vores verden, der efterhånden er visuelt domineret, behersker endnu ikke, at mennesker på lige fod kan formidle sig selv, og mange bliver ofre for andres fortolkning. Derfor er positionen som fotografisk formidler af mennesker, der ikke selv har en visuel stemme, en position hvori et stort ansvar ligger.

Som fotograf forsøger jeg at gøre op med dette ulige magtforhold. Jeg tager afstand fra fremstillingen af mennesker som passive ofre og lader i stedet kontrollen ligge i hænderne på de mennesker, det handler om, og som er eksperter i det liv, der præsenteres.

Hvorvidt det er lykkedes, at gadebørnenes kontrol og selvforståelse skinner igennem i denne bog, vil jeg aldrig kunne vide mig sikker på. Der vil altid være en fare for, at mit fotografiske perspektiv eller læsningen af billederne fejlfortolker børnenes krav og lyst. Til gengæld er forsøget og diskussionen af dette dilemma vigtige at holde i live i alt arbejde, der handler om at formidle andre mennesker.

Mijo Sandvej
København, juli 2019

BERNICE NKUNIM, 18 ÅR. Tager et kursus i at lave dekorationer af kunstige blomster.

Jeg blev født i Eduafo i Ashanti Region. Jeg har været i Accra i tre år. Jeg hørte fra nogle af mine venner, at de ville tage til Accra. Jeg havde aldrig været her selv. Jeg bestemte mig for at tage med. Jeg sagde det ikke rigtig til nogen.

Jeg sender penge hjem og ringer somme tider til min mor. Hun siger, jeg skulle tage at komme hjem. Jeg har prøvet at forklare hende, at jeg er ved at lære noget, jeg er ved at lære et fag. At jeg er i gang med at lære, hvordan man laver dekorationer.

Hvad er det gode ved at være i Accra?
Det er godt her, fordi jeg kan lære et fag. Jeg er glad for, at jeg kom hertil, også selv om det betød, at jeg måtte bo på gaden.

Hvordan foregår det praktisk, når man sover på gaden?
Jeg hang et myggenet op, som jeg kunne sove under. Det var der, hvor de sælger brugt tøj om dagen.

Hvordan er det at sove på gaden?
Det er meget farligt, men jeg prøvede at beskytte mig selv. Både mod voldtægt og mod at nogen skulle stjæle mine penge. Man lægger pengene under måtten, som man sover på. Og man sover med bukser på eller i det mindste underbukser, for så vågner man forhåbentlig, hvis nogen prøver at voldtage en. I begyndelsen sov jeg alene, men så fandt jeg nogle venner, som jeg kunne sove sammen med.
Det var mere trygt.

“Mit bedste minde er min lillesøster. Vi var tvillinger. Hun var den store, *penyin*. Jeg er den lille, *kakra*. Vi legede altid sammen. Hun er død og jeg savner hende. Hun blev ramt af en bil, da hun gik og solgte vand langs vejen, og hun døde af det.”

CLINTON ASARE, 15 ÅR. Arbejder med at samle metal fra elektronikskrald på lossepladser og overnatter på en af dem.

Jeg kommer fra Kororidua. Det ligger i nærheden af grænsen til Togo.

Derhjemme tjente jeg penge på at cykle med ting og sager for andre mennesker. Jeg cyklede også hele vejen til Accra.

Det var ikke noget planlagt. Jeg var sammen med en ven og vi blev enige om at prøve, om vi kunne. Det var egentlig bare en idé, vi fik en dag.

Nu er jeg her. Det er et hårdt liv, men derhjemme vidste jeg også godt, at der ikke rigtig var nogen fremtid for mig.

Noget af det værste ved at bo på gaden er, at man ikke kan være privat. Jeg kan rigtig godt lide at have et privatliv. Men der kommer altid nogen og blander sig, når jeg vil være alene.

“Jeg tænker tit på min mor. Hun var altid god ved mig. Jeg vil gerne hjælpe hende. Jeg sender penge til hende, når jeg kan.”

“Når jeg har det svært, tænker jeg på, da jeg var lille og var sammen med min mor. Jeg spillede børnespil på en laptop og sludrede med hende. Vi talte tit om fremtiden, og vi var sikre på, at vi ville få det godt.”

EMMANUEL BLAY, 15 ÅR. Arbejder med at samle metal fra elektronikskrald på lossepladser og overnatter på en af dem.

Jeg har været i Accra i tre år. Min mor og mine brødre sagde hele tiden: Få et arbejde, tjen nogle penge, få et arbejde, tjen nogle penge. Sådan blev de ved.

Jeg havde ikke noget at lave, og jeg ville faktisk godt væk. Væk fra min egen by og til et andet sted, hvor jeg kunne skabe en bedre fremtid. Min plan var at rejse væk, tjene penge og sende dem hjem. Jeg er den førstefødte, så jeg skal arbejde lige, til jeg sveder, som vi siger. Det er mit ansvar at sørge for familien. Jeg sender penge hjem til min mor, og jeg giver også penge til mine søstre.

Jeg stjal penge fra min far for at kunne betale for turen til Accra. Min far vil ikke se mig længere på grund af det. Jeg har tigget og bedt og prøvet mange gange at få ham til at tilgive mig. Der er ikke noget at gøre. Jeg stjal faktisk pengene, fordi han i forvejen behandlede mig dårligt.

Når jeg ser tilbage, så er det faktisk bedre her i Accra. Derhjemme ville jeg være fuldstændig afhængig af min mor. Her kan jeg tjene penge på egen hånd og ovenikøbet sende nogle af dem hjem.

Jeg overnatter på lossepladsen i en lille kiosk af krydsfiner. Det er ikke ligefrem et hjem, men jeg må klare mig med det. Jeg drømmer om, at det kan blive bedre i fremtiden. Det bliver nok vanskeligt at få et bedre liv, men ikke så svært som tidligere. For gud er på min side.

Jeg har ikke været hjemme i de tre år, efter jeg rejste til Accra. Det koster jo penge at betale for billetten. Vi taler somme tider i telefon, min mor og mig. Jeg vil gerne hjem og besøge hende.

“Når min mor var af sted for at arbejde eller på markedet, legede jeg derhjemme alene. Det var det bedste. Min mor var ikke god ved mig. Hun slog mig og forlod mig i lang tid ad gangen. En gang løftede hun mig op i halsen og holdt mig, til mine øjne begyndte at rulle og jeg fik skum omkring munden. Men jeg elsker min mor.”

STAR GIRL, 17 ÅR. Tager kursus i perlearbejde og laver blandt andet smykker.

Jeg kom til Accra for at sælge vand. Vi havde brug for penge, for at jeg kunne gå i skole. Det var min egen idé. Jeg havde venner, som havde gjort det samme, og de sagde, at det var fint. Vi ville alle sammen gerne gå i skole. Men min mor havde ikke penge til at sørge for, at jeg kunne gå i skole.

Da jeg fandt på, at jeg ville tage til Accra for at samle penge sammen, sagde min mor, Nej, gør det ikke, bliv herhjemme. Men jeg tog af sted. Det er to år siden.

Det første stykke vej gik jeg, derefter tog jeg en bus. Det var kun mig, jeg fulgtes ikke med nogen.

Allerede på den første dag i Accra var jeg ude at sælge vand. Jeg overnattede ved en politistation, der hvor betjentene bor i små lejligheder. Jeg kunne ikke lide det. Jeg var alene, det var ikke rart.

Jeg har ikke set min mor siden, jeg tog af sted. Jeg har været hjemme en gang, men jeg tog ikke hen til min mor. Jeg har talt i telefon med hende. Hun siger, at jeg skal sørge for at lære et fag. Det er jeg i gang med. Perlearbejde. Jeg vil gerne hjem igen i det mindste på besøg. Men der er brug for flere penge, for at jeg kan betale for billetten.

Min far er også rejst væk hjemmefra for at tjene penge. Han er i Elfenbenskysten. Det er mange år siden, han tog derover.

GERTRUD ANNANG, 18 ÅR. Tager kursus i perlearbejde og laver blandt andet smykker.

Jeg blev født i James Town her i Accra. Nu bor jeg i den del af byen, som hedder Agege.

Min mor døde for en del år siden, og jeg kom til at bo hos min tante. Jeg elskede min mor og savnede hende meget. Det var meningen, at min tante skulle sørge for, at jeg kom i skole, men det gjorde hun ikke. Jeg ville så gerne have det ligesom min tantes egne børn. Men hun tog sig mere af dem end af mig. De var faktisk heller ikke særlig søde ved mig.

Min tante rejste væk – ud af landet – uden at sige det til mig. Den samme dag skældte min ældste kusine mig rigtig meget ud. Hun blev ved og ved med at råbe ad mig. Det var helt vildt. Til sidst stak jeg af.

Jeg tog hjem til min bror, som stadig boede i James Town. Men han ville ikke have mig boende. Han sagde, at hvis jeg blev boende hos ham som den eneste pige, så ville jeg blive en skidt tøs. Så jeg blev sendt til en anden tante. Min lillesøster kom også derhen. Da jeg var ved at forberede mig til eksamen i niende klasse, døde min tante. Hendes mand tog sig af mig i det første stykke tid, så jeg kom godt gennem eksamen. Derefter var der ingen, som tog sig af mig.

“Jeg kan lide at tænke på den måde, som min tante opførte sig på. Hun dansede og sang og snakkede meget. På den måde skabte hun glæde for os. Det var som om, hun gav os kræfter, når vi var trætte.”

“Nogle gange tog vi ud at fiske, da jeg var lille. Enten var det ved en fiskedam eller også tog vi ud for at fange tun i havet. Vi var allesammen sammen, og det var rart. Jeg var helt spændt, når vi kastede nettene ud. Vi sang en sang, som jeg også godt kan lide. Den handlede om at fiske og få en god fangst. Når vi var færdige, kom folk og købte vores fisk, og vi fik også selv frisk fisk. Det var nogle gode dage for os børn.”

GODSWAY SELORM, 16 ÅR. Tjener penge på at bære varer på et marked, hvor han også overnatter.

Da min far døde, sagde min onkel, at jeg skulle komme og bo hos ham. Min mor døde allerede flere år før.

Min fætter hentede mig. Vi kommer fra Togo, og vi tog med bus til Accra. Min søster og en af mine brødre var også med. Men min onkel døde, og så kom jeg til at bo med hans kone. Hun behandlede mig ikke godt.

Hun slog mig. Hun slog mig på grund af mange forskellige ting. Hvis der var noget i huset, der manglede, så sagde hun, at det var min skyld. Hun sagde for eksempel, at jeg stak hånden ned i suppen for at stjæle kødstykkerne. Det var den vigtigste grund til, at jeg gik min vej. Det er fire år siden.

Jeg ville ikke selv rejse væk hjemmefra, da min far døde. Jeg blev tvunget til det. Vi fik at vide, at vi ville få en masse ting – tøj, telefoner, smarte tasker. De sagde også, at jeg skulle til Accra og fortsætte i skole. Jeg gik allerede i skole i Togo, men her i Accra fik jeg besked på at begynde forfra. Så det var jo ikke rigtigt, hvad de havde sagt – at jeg skulle fortsætte. Jeg var alt for stor til at begynde i første klasse igen.

Hvad er godt for dig i Accra?
Der er ikke noget godt.

Hvad er det virkelig dårlige i din situation?
Mine venner siger, at jeg skal gå med dem ud og stjæle. Og at jeg skal ryge joints og spille for penge.

Er det svært at sige nej?
Hvis man afviser deres forslag, så begynder de at ignorere dig, og så ender du med at være helt alene.

JOEL ARTHUR, 14 ÅR. Tjener penge på at bære varer på et marked. Overnatter på en spillecafé.

Jeg har været seks år i Accra nu. De fire af dem har jeg boet på gaden.

Jeg blev sendt hertil af min mor. Hun havde ingen penge, og min far boede her i byen, og så skulle jeg bo sammen med ham. Det gik ikke så godt.

Da jeg stoppede med at gå i skole, smed min far mig ud og sagde, Kom ikke her igen!

Det er fire år siden, og jeg har været på gaden i de år. Efter jeg har lært en at kende, der hedder Prince, sover jeg hos ham. Han har en spillecafé, hvor man kan spille fodboldspil. Der sover jeg, når der er plads. Hvis jeg er sulten giver Prince mig somme tider penge eller han låner mig nogle.

En gang imellem er der ballade hos Prince. Nogle der slås, eller de er bare sure og smider os ud. Men jeg tigger altid om at kunne komme igen.

“Jeg bliver i godt humør, når jeg tænker på dengang jeg var lille og vi tog ud til kysten og jeg svømmede med min venner.”

KWABENA AGYEMANG, 13 ÅR. Tjener penge på at bære varer på et marked, hvor han også overnatter.

Jeg har været i Accra i tre uger. Jeg er på udkig efter arbejde.

Der er ikke noget arbejde derhjemme i landsbyen. Det var derfor, at jeg tog af sted. Jeg tog selv beslutningen om at tage til Accra. Jeg tog bare af sted. Jeg sagde det ikke til nogen.

Jeg boede hos min bedstemor derhjemme sammen med min lillesøster. Det er fordi, mine forældre er døde.

Kan du huske din første dag i Accra?
Lige da jeg var kommet her til byen, var der nogen, som stjal min telefon.

Hvordan kunne du får råd til at rejse til Accra?
Jeg sparede op derhjemme til at kunne rejse. Jeg solgte gulerødder for en kvinde. Min løn var gulerødder. Nogle af dem spiste jeg og resten solgte jeg, og det var de penge, jeg sparede sammen, så jeg kunne købe en busbillet til Accra.

Hvordan er det at bo på gaden?
Det er meget svært for mig. Der, hvor jeg holder til, sker der en masse dårlige ting, også for mig. Hvis jeg sover udenfor, så bliver jeg bidt af myg. Hvis der er nogen, som gør noget dumt, så får jeg skylden. Jeg er ny, så de peger på mig, når der er noget galt. Jeg har fået mange bank, siden jeg kom hertil.

Det er svært for mig at få penge nok til mad. Somme tider samler jeg metalaffald, for at få penge nok.

Stjæler du?
Nej. Jeg stjæler ikke, men somme tider tigger jeg mad.

“Jeg tænker på, da min mor var i live. Hun opmuntrede mig altid og gav mig gode råd. Det er tre år siden, hun og min far døde. Vi talte sammen og havde det sjovt. Også med min far.”

“Jeg kommer fra en kongelig familie på min fars side. Jeg elsker at tænke på, når vi var samlet i familiens hus. Når der var yams-fest en gang om året, fik vi børn lov at være med, og vi fik kiks og karameller og tøj og sko. Vi havde det så sjovt.”

LIDASH, 17 ÅR. I lære som frisør.

Jeg kom til Accra sammen med en ven hjemme fra Akropon. Det var meningen, at jeg bare skulle hjælpe hende med at køre nogle varer til Accra. Det var den måde, hun tjente penge på. Men da vi var kommet frem, sagde hun, Lad os prøve at blive her og arbejde.

Vi vidste ingenting om, hvad vi skulle gøre. Men vi mødte en kvinde, som tog os med til en organisation, der ville hjælpe os. Der var et børnehjem, så der var jeg for det meste i begyndelsen. Jeg har været i Accra i lidt mere end et år nu.

Hvorfor tog du ikke tilbage til Akropon?
Min farmor behandlede mig dårligt. Hun kan ikke lide min mor, og hun lod det gå ud over os børn.

Min mor arbejder hos en gammel kvinde, som bor i en anden by. Da hun rejste af sted, efterlod hun mig og mine søskende hos vores farmor.

“Der er en særlig tid på året, hvor vi holder en festival, som hedder Homowo. Det handler om at plante majs og om, at ingen skal sulte. Der er trommer og musik og masser af larm. Det var jeg så vild med. Og det allerbedste er bagefter: Så var der hygge og vi fik god mad.”

MADALENE KWADEY, 14 ÅR. I lære som frisør.

Jeg bor med min mor og min familie. Far, bedstemor, tanter, onkler, kusiner og fætre. Min veninde fortalte mig om et sted, som hjælper fattige børn og gadebørn, og det er der, jeg nu er ved at lære at blive frisør.

Er du urolig for, om du en dag bliver nødt til at bo på gaden?
Jeg er ikke bange for at komme til at bo på gaden. Jeg tror ikke, at det kommer til at ske. Der er ingen af mine søskende, som det er sket for.

RAZAK MOHAMED, 13 ÅR. Tjener penge på at bære varer på et marked, hvor han også overnatter.

Jeg kom hertil med min mor og far. De ledte efter arbejde. Mine søskende er derhjemme i Togo.

Min mor solgte særlige ting til højtiderne, julegaver og julepynt og den slags. Min far var chauffør hjemme i Togo. Her i Accra ville han gerne have arbejde med at dirigere trafikken.

Jeg bor ikke længere sammen med mine forældre. Da vi kom til Ghana, skulle jeg i skole igen, men jeg blev nødt til at stoppe, fordi min skoleuniform var gammel, og den var også gået i stykker. Du må blive hjemme, indtil vi har penge igen, sagde min far.

Jeg syntes ikke, det var i orden. De skulle jo sørge for, at jeg kom i skole. Jeg gik min vej. Jeg mødte nogle gadedrenge, som jeg slog mig sammen med.

Kan du lide at bo på gaden?
Derhjemme sov jeg godt, og jeg frøs ikke, heller ikke når det regnede. Når man sover ude, er det koldt og myggene bider. Nogle gange, hvis man skal på toilettet om natten, så er det også ret besværligt.

“Jeg kan huske en dag, hvor jeg fandt en 50 cedi-seddel på gaden (61 kroner). Jeg blev så glad. Jeg gav den til min mor. Hun købte mad for dem.”

GAZA D, 18 ÅR. Arbejder med at samle metal fra elektronikskrald på lossepladser og overnatter på en af dem.

Derhjemme var der et problem med skolepengene. Vi forsøgte at skaffe dem, min far prøvede virkelig. Men han døde, og så blev jeg passet af mine bedsteforældre, indtil de også døde. Jeg kunne ikke bo hos min mor. Mine forældre blev skilt, da jeg var lille. Så da mine bedsteforældre døde, måtte jeg klare mig selv.

Jeg tænkte på at rejse væk. Jeg var ikke vild med tanken, men som tingene stod hjemme, kunne jeg ikke blive. Min bror og jeg tog af sted sammen. Vi tog bussen, og min bror betalte.

Husker du din første dag i Accra?
Min storebror satte mig af et sted. Så var jeg alene.

Den første tid var svær. Jeg skrabede lidt penge sammen, som jeg gav til min bror. Han tog alle pengene og gav ingenting til mig.

Hvordan har du og din bror det med hinanden i dag?
Jeg ved ikke en gang, hvor han er.

Overvejer du at rejse tilbage til din hjemby?
Min mor er utilfreds med mig og hun kan ikke lide min bror. Jeg kunne godt tænke mig at komme tilbage og blive venner med hende igen. Det er faktisk min plan.

“Der var en, som altid gjorde mig glad, da jeg var barn, og det var min bedstefar. Han tog sig af mig. Gav mig skolepenge og talte med mig. Han var blind. Så det var faktisk endnu sværere for ham at gøre det. Jeg bliver glad, når jeg tænker på ham.”

“Når jeg tænker tilbage på, da jeg var lille, så er det altid julen, der gør mig glad. Det var virkelig noget, der blev fejret. Vi var hjemme alle sammen på samme tid, og det var festligt, og vi fik god mad.”

SAMED AHMED, 15 ÅR. Tjener penge på at bære varer på et marked, hvor han også overnatter.

Jeg har været i Accra i to måneder. Jeg kom hertil for at lede efter arbejde. Det var en ven, som overbeviste mig om, at det var en god idé. Derhjemme var jeg assistent for en chauffør på en minibus. Det vil jeg gerne være her også. Derhjemme er det meget almindeligt, at folk tager væk. Jeg har allerede set nogle kendte ansigter her i Accra.

Hvad sagde dine forældre, da du fortalte dem, at du ville rejse til Accra?
Min mor døde, da jeg var lille, men min far sagde, at jeg skulle være forsigtig og passe godt på.

Hvordan har du det her i byen?
Jeg har det godt. Jeg er glad nok. Accra er et bedre sted end derhjemme. Her kan jeg lære at reparere biler, hvis jeg først bliver assistent på en bus. Egentlig vil jeg gerne være smed og mekaniker, og hvis jeg begynder som chauffør-assistent er det nok første skridt.

“Der er et minde, som altid gør mig glad. Det er første gang, jeg kom til organisationen, som hjælper gadebørn. Vi fik lov at spille fodbold. Det var første gange, jeg følte mig hel. Følte mig hjemme. At der var nogle mennesker, som kunne lide mig og ville lytte til mig.”

STEPHEN ODRU, 16. Arbejder med at samle metal fra elektronikskrald på lossepladser og overnatter på en af dem.

Jeg har været 12 år i Accra. Jeg kom hertil med min mor. Hun rejste hertil for at sælge frugt. Mine søskende blev derhjemme. Jeg besøger somme tider min mor, hun bor også stadig her i Accra.

Hvordan er det at leve på gaden?
Det er både nemt og svært. Svært når man ikke har nogen penge. Jeg føler mig nogenlunde tryg på lossepladsen, der sover jeg også. Det er et hårdt arbejde men det er også ret indbringende. Og man får pengene med det samme.

Men jeg kunne nu godt tænke mig at komme i lære som mekaniker.

VERONICA EDUAFUL, 16 ÅR. Tager et kursus i syning.

Jeg har været i Accra i to år. Efter min far døde, var der ikke nogen penge hjemme hos os. Min mor sagde, at jeg skulle holde op med at gå i skole, for så kunne vi spare de penge. Det var jeg sur over. Efter et stykke tid bestemte jeg mig for at følge med nogle af mine venner, som ville tage til Accra. I begyndelsen boede jeg alene på gaden.

Hvad er det gode ved Accra?
Der er ikke noget godt. Jeg er næsten altid sulten. Jeg vil helst hjem til min egen by. Jeg har været tilbage en enkelt gang. Men min mor var der ikke. Hun var taget til en anden by for at finde arbejde.

Hvordan klarer du dig?
Jeg tjener penge ved at sælge vand på gaden og i lyskryds. Hvis jeg havde flere penge, ville jeg købe en tandbørste og mere mad og noget juice.

Nu er jeg i gang med at lære at sy. Jeg kan især godt lide at sy nederdele. Dem kan de fleste kvinder lide at gå med, så det er en god ting at kunne. Jeg drømte faktisk om at blive syerske, da jeg var lille. Nu har jeg det faktisk bedst, når jeg er i gang med symaskinen.

“Jeg kan huske min første skoledag. Min mor fulgte mig derhen. Da jeg var lille, plejede jeg at se tv, hvor folk talte engelsk i serierne. Da jeg begyndte i skole, tænkte jeg, at nu var jeg selv på vej til at lære engelsk, og det føltes godt. Jeg syntes, jeg var stor og smart.”

Position
100% for Børnene

© 2019 100% for Børnene & Disko Bay

100% for Børnene vil gerne takke CISU (Civilsamfund i Udvikling) for økonomisk støtte, vores lokale partner i Ghana, Catholic Action for Street Children, (CAS) samt de unge mennesker, der har bidraget til bogen. Uden jer havde bogen ikke eksisteret. Vi vil også gerne takke bogens fotograf, Mijo, for at have investeret sin tid og omhu i bogens billeder. Og selvfølgelig en varm tak til Mai og Stinus for et stærkt og inspirerende samarbejde.

Fotograf: Mijo Sandvej
Forord og migrationshistorier: Mai Rasmussen
Design: Spine Studio
Billedbehandling: Signe Emma
Tryk: Narayana Press
Redaktør: Stinus Duch

ISBN 978-87-970520-3-7

www.100pct.org
www.diskobay.org

Projektet har arbejdet med FN's verdensmål 1-6

Bogen er udgivet med støtte fra EU gennem CISU's pulje *Frame, Voice, Report!*

CISU CIVILSAMFUND I UDVIKLING

FRAME VOICE REPORT!

This project is funded by the European Union

Denne bog er produceret med økonomisk støtte fra den Europæiske Union. Afsenderen af denne bog er alene ansvarlig for indholdet. Det afspejler på ingen måde EU's holdning

DISKOBAY

100% FOR THE CHILDREN